

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa G. P.

przeciwko P. [...] S.A. w W. i Z. [...] w R. z siedzibą w R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adwokatowi A. S. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki G. P. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 czerwca 2014 r., którym zostało oddalone powództwo przeciwko P. [...] S.A. w W. i Z. [...] w R. o zapłatę zadośćuczynienia oraz odszkodowania, skapitalizowanej renty i bieżącej renty ze względu na całkowitą utratę zdolności do pracy, spowodowaną skutkami skaleczenia podczas prac domowych i doznania uszkodzenia nerwu półśrodkowego palca. Oddalenie powództwa, a następnie apelacji powódki nastąpiło wskutek uznania braku odpowiedzialności pozwanych za szkody doznane przez powódkę, które nastąpiły przez uszkodzenie nerwu ułamkiem szkła lub niezawinione powikłanie wynikające z prawidłowo powziętych czynności leczniczych.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 382 i art. 383 w związku z art. 391 § 1 i art. 321 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. przez pominięcie części zebranego w sprawie materiału dowodowego; art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 448 k.c. w związku z art. 4, art. 9 ust. 1, 2, 5 i 6, art. 16, art. 17 ust. 1, art. 18, art. 23, 24 i 25 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz w związku z art. 31 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty przez ich niezastosowanie w sprawie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie powództwa oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał się na potrzebę wykładni art. 382 i art. 383 k.p.c. wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. W kilkunastu wywodach nie wyjaśnił jednak na czym te rozbieżności mają polegać, żeby ich rozważenie mogło wpłynąć na zmianę

rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. To, że powódka nie otrzymała oczekiwanych informacji od lekarza oraz, że nie rozważono innej podstawy powstałaby ze względu na to odpowiedzialność pozwanych. Z pewnością wskazane dwa orzeczenia Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w R. oraz wyroki Sądów obu instancji w niniejszej sprawie, jak to podnosi pełnomocnik skarżącej nie uprawnia do wnioskowania o rozpatrzenie rozbieżności w judykaturze sądowej, a w szczególności wymagania wyjaśnienia rozbieżności w judykaturze Sądu Najwyższego.

Nie prowadzi to tym samym, jak próbuje się wywodzić w uzasadnieniu wniosku do przekonania o oczywistości skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym znanym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego i doktryny oczywista zasadność skargi wiąże się z rażącymi uchybieniami sądu w zakresie prawa materialnego lub procesowego, widocznymi *prima facie*, bez potrzeby prowadzenia szczegółowych analiz prawnych. Tego w niniejszej sprawie nie ma na tle przywołanych przepisów ustawy o prawach pacjenta i w ustawie o zawodzie lekarza. Z ustalonego stanu faktycznego, na co powołuje się pełnomocnik powódki nie można także wywieść oczywistych racji powódki w dochodzeniu zadośćuczynienia lub odszkodowania od pozwanych na podstawie tych przepisów.

Z powyższego wynika, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

jw